Προσφώνηση Σεβασμιωτάτου

ἀγαπητέ μου ὑποδιάκονε Προτέριε,

ἐπί πολλά ἔτη, “λόγον ἀγαθόν ἐξηρεύξατο ἡ καρδία σου”. Ἐμπιστευόσουν τά ἔργα τῆς ζωῆς σου στόν Παμβασιλέα Χριστό. Ἡ γλῶσσά σου “κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου”. Καί ποιές ἦταν οἱ ἐξομολογήσεις τῆς καρδιᾶς σου;

Ἡ νοερά ἐπίκληση τῆς Θεανθρωπότητος τοῦ Κυρίου (τό “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ”).
Καί συγχρόνως ἡ νοερά καί ἡ ὑμνωδός ἐκζήτηση τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου μας (τό “ἐλέησόν με”).

Αὐτά μελωδεῖς μέχρι σήμερα καί μελωδοῦσες, ἀγαπητέ μου ὑποδιάκονε Προτέριε, τόσα καί τόσα χρόνια, ἐδῶ στήν Παναγία μας, παραμένοντας στήν ὑπακοή, ὡς ἐκκλησιαστικός καί λαμπαδάριος καί ὑμνωδός. Ταῦτα πάντα καί ἄλλα πολλά.

Καί ἐπιπλέον ἔψελνες στόν Χριστό μας γιά τήν Πανάχραντη Μητέρα Του: «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη”. Ἐκείνη στάθηκε τό ἐργαστήριο τῶν Χριστουγέννων ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου.

Αὐτό τό γεγονός ξεκινήσαμε νά τό ἑορτάζουμε ἀπό τά Εἰσόδια τῆς Παναγίας. Ἡ Παναγία τά δικά

Της εἰσόδια τά πρόσφερε στόν Θεό, γιά νά γίνουν εἰσόδια τοῦ Θεανθρώπου στή δική μας ἱστορία.

Αὐτό τό γεγονός τό φανέρωνε καί τό προδήλωνε ὁ Θεός αἰῶνες πρίν.

***

Μιλοῦσε ὁ Θεός στούς Πατριάρχες καί στούς Προφῆτες καί στούς Δικαίους τῆς Π.Δ. μέ Ἐκεῖνον πού ἡ Κ.Δ. ὀνομάζει Λόγον τοῦ Πατρός, τόν ὀνομάζει «ὁ Ὤν» (ὁ Ὑπάρχων), τόν ὀνομάζει «Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελον, θαυμαστόν Σύμβουλον, Θεόν ἰσχυρόν, Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, Πατέρα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἡσ. θ΄,6).

Ἐμφανιζόμενος ὁ Κύριος στούς Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς ἀπεσταλμένος, δέν τούς μιλοῦσε ὅπως οἱ δημιουργημένοι ἄγγελοι, ἀλλά ἐξουσιαστικά ὡς Θεός. Οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐξηγοῦν, ὅτι ἁπλῶς ἐμφανιζόταν ἔτσι, γιατί δέν θά μποροῦσαν ἀλλιῶς νά Τόν δοῦν οἱ Δίκαιοι.

α) Ὅτσι Τόν εἶδε ὁ Μωυσῆς στή φλεγόμενη Βάτο, τήν μή καιομένη. Εἶδε κάποιον μέσα στή βάτο νά τοῦ λέει προστακτικά: “Μωυσῆ, Μωυσῆ,... ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός τοῦ Πατρός σου, ὁ Θεός Ἀβραάμ καί Θεός Ἰσαάκ καί Θεός Ἰακώβ”. Ὁμιλεῖ ὁ Υἱός καί ἀποκαλύπτει τό κοινό θέλημα τῶν τριῶν Προσώπων.

β) Ὅτσι εἶδε τόν Κύριο ὁ Ἰακώβ στά νειάτα του. Γι’ αὐτό, ὅταν γέρασε πιά καί

εὐλογοῦσε τά παιδιά τοῦ γιοῦ του Ἰωσήφ, εἶπε: "Ὁ Θεός στόν ὁποῖο εὐηρέστησαν οἱ Πατέρες μου, ὁ Θεός ὁ ὁποῖος μέ τρέφει ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας μου, ὁ Ἄγγελος πού μέ ἔσωσε ἀπό ὅλους τούς κινδύνους, αὐτός νά εὐλογήσει αὐτά τά παιδιά…".

γ) Ἔτσι φανερώθηκε ὁ Κύριος μέσα στή Βαβυλωνιακή Κάμινο καί ἔσωσε τούς ἁγίους τρεῖς Παῖδες. Συγκατέβη ἀνάμεσα στόν Ἀζαρία, τόν Ἀνανία καί τόν Μισαήλ, καί παραμέρισε ἀπ' αὐτούς τή φλόγα, ὥστε νά μήν τούς βλάψει καθόλου.

Ὅταν μάλιστα ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔσκυψε νά δεῖ, εἶπε: «Ποιός εἶναι αὐτός πού εἶναι σάν ἄνθρωπος, ὁ τέταρτος, ἐκτός ἀπό τούς τρεῖς πού ρίξαμε μέσα;»

Ἦταν ὁ ἄσαρκος Λόγος τοῦ Πατρός, πού ἐμφανιζόταν σάν ἀγγελιοφόρος ἄνθρωπος, συγκαταβαίνοντας στά μέτρα τῶν δικαίων Τριῶν Παίδων. Καί μάλιστα τόν ἔβλεπε κι ὁ εἰδωλολάτρης Ναβουχοδονόσωρ!

Εἶναι αὐτό πού ψέλνουμε: «Εὐλογεῖτε, παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον καί τό πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καί ὑπερυψοῦτε τό πᾶσι ζωήν παρέχον Πνεῦμα Πανάγιον εἰς τούς αἰῶνας».

δ) Πρίν ἀπό αὐτούς, ἔζησε καί προφήτευσε ὁ Ἡσαΐας: «Ἰδού, ἡ Παρθένος θά συλλάβει καί θά γεννήσει υἱό καί θά τόν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ [ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν]» (κεφ. 7).

Καί ἀλλοῦ πάλι: «Γεννήθηκε γιά μᾶς παιδάκι, ὁ υἱός, καί μᾶς ἐδόθηκε. Ἡ ἐξουσία Του βρίσκεται στούς ὤμους Του [ὑπονοεῖται ὁ Σταυρός, κατά τόν ἱ. Χρυσόστομο] καί τό ὄνομά Του εἶναι: ἀγγελιοφόρος καί ἐκτελεστής τῆς μεγάλης ἀποφάσεως, θαυμαστός σύμβουλος [εἶναι ἡ προαιώνιος Σοφία καί Βουλή τοῦ Πατρός, ἡ ἐνυπόστατος], θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατέρας τῆς αἰωνιότητος... Ἡ ἐξουσία Του εἶναι μεγάλη καί δέν ὑπάρχει ὅριο τῆς εἰρήνης τήν ὁποία χαρίζει» (κεφ. 9).

***

Γιατί τά ἀνέφερα ὅλα αὐτά;

Διότι, σήμερα, ἀκούσαμε στό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τήν σειρά τῶν Δικαίων, πού ἀπό τήν γενιά τους προῆλθε ἡ Παναγία μας, καί ἐξ αὐτῆς ἐνανθρώπησε ὁ Κύριος. Σήμερα, μιά Κυριακή πρίν τά Χριστούγεννα, θεολογοῦμε γιά τίς φανερώσεις τοῦ Κυρίου στήν Π.Δ., πού φανερωνόταν καί ἔδινε ὁδηγίες στόν Ἀβραάμ, στόν Ἰακώβ, στό Μωυσή, στόν Ἠλία, στούς τρεῖς Παῖδες, ὡς Ἀγγελιοφόρος τῆς Μεγάλης Βουλῆς τοῦ Πατρός.

Γι' αὐτό συνεχίζουμε νά ψάλουμε τόν ὕμνο στόν Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελο πού εἶχα συνθέσει, ὅταν βρισκόμουν στήν Ἀθήνα, στή Μονή Πετράκη, ὡς Ἡγούμενος. Εἶναι μιά σύνοψη τῆς Π.Δ. καί τῆς Κ.Δ.:

«Οἱ προπάτορες Πνεύματι ἐθεάσαντο,

ἀλλ᾽ ἡμῖν ἐπεφάνη διά σαρκός ὁ Υἱός,
τῆς Μεγάλης τοῦ Πατρός βουλῆς ὁ Ἄγγελος,
συγκαταβάς γάρ ὁ Σωτήρ ἐκ Παρθένου εἴληφεν
τήν ἡμετέραν οὐσίαν, ἣν κατελθών μέχρις Ἅδου
καί Ἀναστάς ἐθεούργησεν».

Μερικά σχετικά Ἀναγνώσματα γιά τίς ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου (ὡς Ἀγγελιοφόρου Θεοῦ) θά ἀκούσουμε τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, στίς Μεγάλες Ὧρες καί στόν Ἑσπερινό. Ἐκεῖ θά ἀκούσουμε πῶς οἱ Προφῆτες καί οἱ Πατριάρχες δέν ἄντεχαν νά Τόν δοῦν ἤ νά Τόν ἀκούσουν.

Δέν ἄντεχαν τήν θεϊκή Του λάμψη. Ἐκεῖνος Θεός, ἐκεῖνοι ἄνθρωποι. Ἐκεῖνος ἄκτιστος, ἐκεῖνοι “κτίσματά” Του (δημιουργήματα).

***

Αὐτή τήν ἡμέρα, Κυριακή πρό τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ὅπου ἑορτάζουν ἅπαντες οἱ Προπάτορες καί οἱ Δίκαιοι τῆς Π. Διαθήκης, ἐπέλεξα νά σέ χειροτονήσω Διάκονο.

Ὁ Διάκονος εἰσάγεται στό μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅταν λέμε “ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ”, ἀναφερόμαστε στήν ἐνανθρώπησή Του, στήν ἐπίγεια ζωή Του, στήν σταύρωση καί τήν θυσία Του, στήν αὐτοπροσφορά καί τό σωτήριο θάνατό Του, στήν ἀνάσταση, στήν ἀνάληψή Του ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καί στήν ἐπανάληψη ὅλης αὐτῆς τῆς παρουσίας Του στό παρόν τῆς Ἐκκλησίας εἰδικά στή θεία λειτουργία καί σέ ὅλο τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Ὅ,τι πράττουμε ἐμεῖς οἱ λειτουργοί, Ἐκεῖνος τό πράττει.

Ὄχι ὅτι εἴμεθα ἀπόντες καί ἄπρακτοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλά ὁ Κύριος συγκαταβαίνει καί προσδέχεται τό δικό μας λειτούργημα καί τό ἁγιάζει στή συγκεκριμένη στιγμή καί τό ταυτίζει μέ τήν δική Του μοναδική λειτουργία τῆς σωτηρίας.

Ὁ Διάκονος εἰσάγεται στόν εἰσαγωγικό βαθμό τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ὄχι στήν πληρότητα, ἀλλά στόν πρῶτο βαθμό. Στά Ἀποστολικά χρόνια, οἱ Διάκονοι εἶχαν τό κοινωνικό ἔργο.

Ταυτόχρονα ἀσκοῦσαν καί τήν κατήχηση καί τό κήρυγμα. Ἦταν πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου, ὡσάν τόν Πρωτομάρτυρα Στέφανο ἤ τόν Φίλιππο (πού εἶχε ἅγιες θυγατέρες, μέ προφητικό χάρισμα).

Στούς ἑπόμενους αἰῶνες, βλέπουμε Διακόνους μέ πολύ σημαντικό ρόλο προσφορᾶς, ὡσάν τόν ἅγιο Ἀθανάσιο πού συνόδευε τόν ἅγιο Ἀλέξανδρο στήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, καί ἡ θεολογία του ἦταν θεόπνευστη.

Σταδιακά, ὁ ρόλος τῶν Διακόνων (ἀπό φιλανθρωπικός καί κοινωνικός καί κηρυκτικός) μεταβλήθηκε σέ προστάδιο πρετοιμασίας γιά τήν Ἱερωσύνη.

Δέν θέλω νά σοῦ εἰπῶ περισσότερα γιά τόν ρόλο τόν ὁποῖο ἀναδέχεσαι σήμερα. Ἤ μᾶλλον γιά τό ρόλο στόν ὁποῖο τόν ἀναδέχομαι ὡς Ἐπίσκοπος καί

Πατέρας πνευματικός (καί στόν ρόλο στόν ὁποῖο σέ ἀναδέχεται ἡ Ἐκκλησία δι' ἐμοῦ).

Θά σταθῶ μόνον καί θά τονίσω ὅτι ὁ κληρικός εὐλογεῖται ἀπό τό ρόλο τῆς ὑπακοῆς του μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα Χριστοῦ. Δέν μπορεῖ κάποιος νά ξεκόβει ἀπό τό σῶμα, καί νά παραμένει κληρικός. Χάνει τό σύνδεσμο τῆς θείας Χάριτος. Ὅταν ἀπαρνεῖται τήν πλήρη σχέση καί τόν πλήρη σύνδεσμο ὑπακοῆς μέ τό Σῶμα, τότε ἀπαρνεῖται καί προδίδει τόν Χριστό, τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν Θεό Πατέρα.

Δέν (γίνεται νά) ὑπάρχουν κληρικοί αὐτόνομοι καί αὐτονομιστές στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Δίχως τό ἦθος καί τό φρόνημα καί τή ζωή τῆς ὑπακοῆς, ξεκόβει κανείς ἀπό τήν ἑνότητα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἐμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι δέν εἴμεθα αὐτονομημένοι, ἀλλά ἐνταγμένοι καί συμμέτοχοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἔτσι κι ἐσεῖς οἱ Κληρικοί καλεῖσθε στό μέγα ἄθλημα τῆς μιμήσεως τοῦ Κυρίου (τῆς μιμήσεως τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου) διά τῆς ὑπακοῆς καί τῆς καθαρότητος καί τῆς ἁγνότητος καί τῆς σωφροσύνης καί τῆς θείας λατρείας καί τῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας.

***

Δυστυχῶς στίς μέρες μας ἐμφανίζονται κληρικοί καί μοναχοί αὐτόνομοι καί αὐτονομιστές στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πλανώμενοι καί πλανῶντες, ὁδηγώντας πολλούς στήν ἀπώλεια. Στηρίζονται στό δικό τους λογισμό καί στήν κρυφή περηφάνεια τῆς γνώμης τους. Θεωροῦν τόν ἑαυτόν τους αὐθεντία καί ἀποφαίνονται γιά τούς ἄλλους σάν νά κατέχουν τό "ἀλάθητο" τοῦ Πάπα.

Ὁ Μέγας Παχώμιος, ἕνας χαρισματοῦχος Ἡγέτης τοῦ Μοναχισμοῦ, πού ἀντιστάθηκε στήν αἵρεση τοῦ Ἀρείου καί τῶν διαδόχων αἱρέσεων, προέβλεψε ὅτι ἕνας 13χρονος νεαρός μέ τό ὄνομα Θεόδωρος, πού θά ἔρθει ἀπό μιά μακρινή πόλη γιά πρώτη φορά στό μοναστήρι, θά ἦταν ὁ διάδοχός του. Μέ ἀφορμή μιά ἁγιοπνευματική ἐμπειρία πού εἶχε ὁ 20χρονος πλέον μοναχός Θεόδωρος, τοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Μέγας Παχώμιος μιά σημαντική πλευρά τῆς ζωῆς του.

Ἐκείνους τούς πρώτους αἰῶνες (πρίν φανοῦν οἱ Ἄραβες καί οἱ Μουσουλμάνοι, πού κατέκτησαν τήν ἀνατολική καί τή νότια Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία), ὁ διάβολος ἐκπείραζε τήν Ἐκκλησία μέ τίς φοβερές αἱρέσεις καί τίς ἀλύπητες διαμάχες, πού δέν τίς χωράει ὁ νοῦς σας. Ὁ Παχώμιος βρέθηκε σέ μεγάλη ἀπορία, στό ξεκίνημα τῆς μοναχικῆς του ἀφιερώσεως.

«Ὅταν ἐπέλεξα τό μοναχικό βίο, βρισκόμουν σέ σύγχυση… Μέ δάκρυα ἱκέτευσα τόν Θεό, ἐπειδή ἤμουν σέ πλήρη σύγχυση, νά μοῦ ἀποκαλύψει σέ ποιούς ὑπῆρχε ἡ ἀλήθεια. Ἐνῶ ἀκόμη προσευχόμουν, περιῆλθα σέ ἔκσταση καί εἶδα ὅλη τήν κτίση κάτω ἀπό τόν οὐρανό σάν νά ἦταν νύκτα καί ἀκούγονταν πολλές φωνές πού κάθε μιά ἰσχυριζόταν ὅτι κατέχει τήν ἀλήθεια... Καί ἔβλεπα πολλούς νά ἀκολουθοῦν καί νά ὁδηγοῦνται στό σκοτάδι

ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο. Μόνο στήν ἀνατολική περιοχή τῆς οἰκουμένης ξεχώριζε ἕνα λυχνάρι ψηλά πού ἔλαμπε σάν πρωϊνό ἀστέρι.

Ἀπό κεῖ ἄκουσα μιά φωνή νά μοῦ λέει: “Μήν ἐξαπατᾶσθε στό σκοτάδι, ἀλλά ἀκολουθεῖστε αὐτό τό φῶς, γιατί σέ αὐτό βρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Αὐτό τό λυχνάρι, πού βλέπεις νά λάμπει σάν πρωϊνό ἄστρο, θά λάμψει κάποτε γιά σένα περισσότερο ἀπό τόν ἥλιο. Εἶναι τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, πού κηρύσσεται στήν Ἐκκλησία Του στήν ὁποία βαπτίσθηκες. Αὐτός πού καλεῖ εἶναι ὁ Χριστός στό πρόσωπο τοῦ Ἀλεξάνδρου, πού ἦταν πρίν Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας”.

Εἶδα πολλούς μέ φωτεινά ἐνδύματα νά τρέχουν στό λυχνάρι καί δοξολόγησα τό Θεό. “Ὅσο γιά τίς ἄλλες φωνές στό σκοτάδι, εἶναι τῶν αἱρέσεων, πού καθεμιά τους ἔχει ἡγέτη ἕνα δαίμονα καί παραπλανᾶ πολλούς”.

»Καί συνέχισε ἡ φωνή: “Καί ὁ Ἀθανάσιος, ὁ τωρινός Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, εἶναι φωτισμένος ἀπό τό Πανάγιο Πνεῦμα”.

Ὅταν ὁ Ἀθανάσιος ἔγινε Ἐπίσκοπος, ἦταν 33 ἐτῶν. Δέν εἶναι ἀγαθοί ἄνθρωποι αὐτοί πού ψέγουν τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ γι᾽ αὐτόν, προβάλλοντας ὡς ἐπιχείρημα τό νεαρό τῆς ἡλικίας του καί σχεδιάζοντας νά διαιρέσουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ”.

Ἐπρόκειτο γιά ὁμάδες αἱρετικῶν πού συμμάχησαν μεταξύ τους κατά τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καί διέβαλαν τήν ἐκλογή του. Ἀλλά τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶπε σέ μένα: “Τόν ὕψωσα σάν στύλο καί λυχνάρι γιά τήν Ἐκκλησία καί τόν περιμένουν πολλές θλίψεις καί συκοφαντίες τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιτίας τῆς ὀρθῆς πίστης του στό Χριστό. Ἀλλά θά νικήσει κάθε πειρασμό καί παίρνοντας μέχρι τέλος δύναμη ἀπ᾽ Αὐτόν, θά κηρύξει τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου στίς Ἐκκλησίες”»…

Αὐτά συνέβαιναν τότε, αὐτά συμβαίνουν καί τώρα. Ὁ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος διάβολος διεισδύει σέ ἀνερμάτιστους ἀνθρώπους, πού ἄγονται καί φέρονται τῆδε κακεῖσε παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας καί φαίνονται νά ἐπιπλέουν σάν τίς ἀνεμοδοῦρες.

Συμμαχεῖ πάντοτε μέ τούς ἐγωπαθεῖς, φίλαυτους καί ἀρχομανεῖς, κυρίως κληρικούς, πού τολμοῦν νά βλασφημήσουν θαυμαστά γεγονότα ὡς ἀπάτες.

Ἀπό τά γραφόμενά τους ἀντιλαμβάνεται κανείς τήν ταραχή πού ἔχει καταλάβει τούς τολμητίες, ὁδηγώντας στήν ἀπώλεια καί τόν ὄλεθρο ἀφελεῖς ὀπαδούς.

Εἴθε νά μετανοήσουν καί νά ἐλεηθοῦν. Παρεκτός, πράγμα πού ἀπεύχομαι, καί ὁ Κύριος τούς καταλογίσει τήν ἀσυγχώρητη ἁμαρτία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βλασφημία τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού τελεσιουργεῖ τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅσο δι᾽ ἡμᾶς, ὁ Μεγάλης Βουλῆς ἄκτιστος Ἄγγελος, ὁ προαιώνιος Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατρός, ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριός μας εἶναι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια

καί ἡ ζωή τῆς ἐκκλησιαστικότητος ὅλων μας.

Καί τῆς ἀρχιερατικῆς καί τῆς ἱερατικῆς καί τῆς διακονικῆς ὑπηρεσίας ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου καί ὑμῶν τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναχῶν. Καί ἡ σχέση μας μαζί Του δέν εἶναι σχέση ἰδεολόγων ὀπαδῶν, ἀλλά πιστῶν μελῶν, πού ἀθλούμεθα νά παραμείνουμε πιστά μέλη διά τῆς Ἐκκλησίας (ὄχι διά τῶν ὁμάδων μας).

ἀγαπητέ μου ὑποδιάκονε Προτέριε,

κρατήσου ἀμετεώριστος ἀπό τά λόγια τοῦ Κυρίου μας «οὐκ ἦλθον ἵνα ποιῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός». Καί ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ αὐτό τό θέλημα καλεῖται νά ἐκπληρώνει, ὅπως τό φανέρωσε καί τό ἐκπλήρωσε ὁ Κύριος. «Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχήν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν».—

† Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος